

žádala zaplacení v jiném poměru, jest tudíž postup soudu první stolice zákonným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud rekurentka míní, že, bylo-li dražební řízení zahájeno a dražební rok předsevzat ohledně všech tří simultánně zavazených nemovitostí, jest na věc, i když jedna z těchto realit vydražena nebyla, pohlížeti tak, jakoby i tato nemovitost byla prodána, ale výtěžku se za ni nedocílilo, takže výtěžek za prodané dvě nemovitosti bylo rozdělit na pohledávky, na nich váznoucí podle jejich pořadí a, pokud výtěžek stačil, v celé jejich výši, nikoli, jak se v tomto případě v usnesení nižších soudů stalo, toliko poměrným dílem podle poměru berních odhadních hodnot prodaných nemovitostí k berní odhadní hodnotě všech simultánně zavazených nemovitostí, nesrovnává se toto stanovisko rekurentčino se zákonem a jest nesprávné. Nevydraženou nemovitost nelze pokládati za prodanou, realita ta jest neprodána a nastupuje tudíž rozdělení výtěžku, jak je stanoví zákon v §u 222 ex. ř. pro případ, že všechny simultánně zavazené nemovitosti prodány nebyly. Zákon ustanovuje v takovém případě, nežádal-li věřitel uspokojení v jiném poměru, rozdělení výtěžku poměrně podle berních odhadních hodnot, rekurentka jinakého příkázání své pohledávky nežádala a nižší soudy, příkázavše rekurentce z prodaných realit jen poměrné částky, nepochybily. Tvrdí-li rekurentka, že, žádavši hotové zaplacení svých pohledávek, tím i ohlásila, že žádá příkázání pohledávek v celé jejich výši z výtěžku za prodané reality, nelze jí přisvědčiti, neboť v ohlášení nároku na hotové zaplacení žádost za jiné než poměrné příkázání výtěžku obsažena není. Že neměla příležitosti, oznámiti, že žádá z prodaných nemovitostí příkázání celých svých pohledávek, pokud výtěžek stačí, tvrdí rekurentka neprávem, neboť o rozvrhovém roku na den 30. září 1924 ustanoveném byla uvědoměna již dne 27. srpna 1924, tudíž času k dotyčné přihlášce měla dosti a mimo to mohla i při rozvrhovém roku onen nárok vznést, ale k roku se nedostavila

Čís. 5008.

Ručení z poškození zvířetem podle §u 1320 obč. zák. není ručením za výsledek, nýbrž ručením zakládajícím se na zásadě zavinění. Zostření dotyčného ručebního předpisu nastalo jen v tom směru, že chovateli zvířete uložena jest průvodní povinnost, že se postaral o nutné opatření zvířete nebo dohled na ně. Míru péče, kterou v této příčině jest vynaložiti, dlužno posuzovati bez přepínání zásady o ručení z ohrožení s rozumným zřetelem na hledisko obecného právního života.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R I 364/25.)

Nezletilý žalobce dostal se na dvůr usedlosti žalovaného tím způsobem, že si otevřel branku, uzavřenou zevnitř dvora petlicí. Pes žalo-

vaného, uvázaný na řetěze, byl počínáním si žalobce tak rozezlen, že sebou zmítal, přetrhl řetěz, vrhl se na vstoupivšího žalobce a pokousal ho. Žalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, věc znovu projednal a rozhodl. Důvody: Soud odvolací, uvažuje na jedné straně, že dle ustanovení §u 1320 obč. zák. má býti pes opatřen tak, aby nikdo nebyl poškozen, na druhé straně, že pes na řetěze uvázaný ku pilíři tento řetěz přece přetrhl, ať již tím, neb oním způsobem, nabyl přesvědčení, že když žalobce branku otevřel a na dvůr žalovaného vešel, nebyl pes žalovaného tak náležitě opatřen, aby nikomu ublížiti nemohl, poněvadž se přece utrhł, řetěz za sebou táhl a že proto také tehdy nebyl onen řetěz, jímž pes byl uvázan ku pilíři, byť i byl nový a silný a nedávno koupený, v takovém stavu, aby se přetrhnouti nemohl, že tedy řetěz sám nebyl dostatečným. Právě ono utržení se psa dokazuje, že řetěz byl vadným a žalovaný jako vlastník psa byl povinen zkouseti, zda řetěz dostačuje, aby utržení se psa bylo naprosto vyloučeno, když právě psa na řetěz uvazoval za tím účelem, aby nikdo pokousán nebyl, a také právě na jevo dával, že jest si vědom toho, že pes doráží, a kousavým jest a tedy zejména oproti osobám třetím nebezpečný.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání žalobcově znovu rozhodl.

Důvody:

Ručení z poškození zvířetem podle §u 1320 obč. zák. není, jak v materiáliech k tomuto novému zákonnému předpisu se výslovně uvádí a naukou i praxí ustáleno jest, ručením za výsledek, nýbrž ručením, zakládajícím se na zásadě zavinění, a zostření dotyčného ručebního předpisu nastalo jen v tom směru, že chovateli zvířete uložena jest průvodní povinnost, že se postaral o nutné opatření zvířete neb o dohled na ně, při čemž, jak se v materiáliech dále poznamenává, míru péče, kterou v této příčině jest vynaložiti, dlužno posuzovati bez přepínání zásady o ručení z ohrožení s rozumným zřetelem na hlediska obecného právního života. Žalovaný vytýká napadenému usnesení právem, že odvolací soud v právním posouzení věci vybočuje z těchto zákonem vymezených mezí ručebního závazku. Byloť v nižších stolicích zjištěno, že pes žalovaného byl uvázan na řetěz, který byl dostatečně silný a nedávno koupen, že chován byl na dvoře, jenž uzavřen byl brankou na petlici uzavřenou na ten způsob, že petlici bylo lze odstrčiti jen zevnitř, zvenčí pak jen na ten způsob, že ten, kdo se snaží vstoupit, vystoupí na příčku na brance, se přes branku přehne a petlici odstrčí, že příhoda udála se na ten způsob, že žalobce, ač byl osobou cizí, vnikl do takto uzavřeného cizího dvora na ten způsob, že si branku popsáním způsobem zvenčí sám otevřel a přes zuřivý štěkot psa do dvora vešel, čímž uvázaný pes byv tím dle své přirozené vlastnosti k bdělosti hlídacího psa vydrážděn, se od řetězu utrhoval a na konec i utrhł. Uváží-li se tyto okolnosti, za nichž ku příhodě došlo, lze souhlasiti plně s názorem soudu první stolice, že žalovaný, pokud se týče jeho lidé, tento způsob opatření psa za

daných poměrů s ubezpečením mohl a směl pokládati za takový, že jím ohrožení bezpečnosti třetích osob zamezeno jest. Dovojuje-li přes to odvolací soud v odůvodnění napadeného usnesení nedostatečnost tohoto opatření v podstatě z toho důvodu, že se řetěz přetrhl a uvázání psa nebylo tudíž dosti pevné a bezpečné a že uzavření dvora na petlici nebylo rovněž dostatečným, ježto si ji žalobce mohl zvenčí otevřít, dovozuje ji a posteriori z konečného výsledku samého, totiž z nepředvídatelných a nedomyslitelných náhod, které přece nastaly a takto ukázaly, že zabezpečení nebylo přece zcela úplné. Touto argumentací staví se však odvolací soud již na pudu prostého ručení za výsledek. Schváliti jest tedy názor soudu prvního, že žalovanému vzhledem na zjištěný způsob opatření psa z poškozující příhody viny a zodpovědnosti přičísti nelze a není třeba se obíratí otázkou, pokud příhodu naopak přičísti by bylo vlastnímu zavinění poškozeného nebo náhodě.

Čís. 5009.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n.).

Pro pojem »povinného« ve smyslu §u 1 zák. čís. 86/24 rozhoduje právní poměr mezi povinným a majitelem domu v době vzniku exekučního titulu; byl-li před tím služební poměr zaměstnance s naturálním bytem rozvázán, používá pak bytu výprosou.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R I 369/25.)

Jaroslav Š. byl ve službě u fy B. a používal naturálního bytu v domě zaměstnavatelky. Po rozvázání služebního poměru koncem května 1924 žádal Jaroslav Š. firmu B., by mohl v bytě nadále zůstat, k čemuž firma zprvu svolila, podala však napotom na Jaroslava Š-a žalobu o vyklizení, již bylo rozsudkem ze dne 13. října 1924 vyhověno. Proti exekuci na vyklizení bytu navrhl Jaroslav Š. odklad exekuce vyklizením. Soud první stolice žádost o odklad zamítl, rekursní soud odklad povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Pro posouzení právní otázky, zda jde o »povinného« (nájemníka, podnájemníka, domovníka, zaměstnance s bezplatným bytem a pod.) podle §u 1 (1) zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., je rozhodujícím právní poměr, v jakém povinný vůči majiteli domu, ve kterém jest byt, z něhož má býti nuceně vyklizen, byl v době vzniku exekučního titulu, podle kterého má býti povoleno nucené vyklizení. Nemůže-li tedy přicházeti v úvahu právní poměr povinného vůči majiteli domu, jaký byl před vznikem exekučního titulu, jest v tomto případě lhostejno, že povinný byl původně u vymáhající strany zaměstnancem s naturálním bytem, nýbrž rozhoduje, že zaměstnavatel s ním rozvázal tento služební poměr, jenž